

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Γεννάρη τριάντα,
σπουδαῖα συμβάντα.

**Ὁ Περιοκλέτος καὶ ὁ Φασουλῆς
γὰρ τοὺς πρυθέντας Εἰσαγγελεῖς.**

Π.—Πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς... τί χάσκεις, παπαρδέλα;
πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς... δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Ἡ Θέμις δὲν πιέζεται,
πλὴν ἄλλοι λὲν πῶς παίζεται
καὶ πάλι κλωτσοσκοῦφι.

Φωναῖς καὶ πάταγος πολὺς,
πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς
τοὺς ἔπαυσαν, μαγκούφῃ.

Κατ' ἄλλους μὲν ἀπόφασις ὀλίγον αὐστηρά,
ὡς δίκαια, Φασουλῆ, καὶ λίαν σοβαρά,
κατ' ἄλλους ὅμως ἄδικος καὶ παρὰ νόμον κρίσις,
τοῦ μὲ τὴν ἀδικίαν τῆς σὲ κάνει ν' ἀπορήσης.

Πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς... δὲν τᾶμαθες τὰ νέα;
τὸ τρομερὸν Συμβούλιον ἐκείνων τῶν Ἑνέα
πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς σκληρῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως
τοὺς ἔπαυσε, τοὺς ἄφησε, καὶ εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

Μέσα' στὸ χάλι τὸ πολὺ,
μέσα' στὴν τόση μπόρα
πάει καὶ ὁ Τσέλος, Φασουλῆ,
καὶ ὁ Λυκουρέζος τώρα.

Καὶ κάθε στόμα λάλον
λαλεῖ περὶ σκανδάλων,
καὶ λὲν μαζί μὲ τὰ ξερά
πῶς κᾶήκαν καὶ τὰ χλωρά.

Ναὶ μὲν φωνάζουνε πολλοὶ
πῶς εἶναι δικασταὶ καλοὶ
καὶ Εἰσαγγελεῖς μὲ κύρος
καὶ ἐντίμου χαρακτηῖρος.

Ναὶ μὲν πολλάκις, ἀδελφέ, καθὼς ὁ νόμος θέλει,
καθένας τὸ καθήκον του προπόντως ἐξετέλει,
ναὶ μὲν' στὸ πρῶτον καθεστὼς
ἐδίκαζε καθεὶς

Χίλια καὶ ἐνιακόσα δέκα
καὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Χίλια καὶ ἑκατὸν ὀκτώ,
βλέπω Χάλλεϋ φρικτό.

ὅσον ἡδύνατο χρηστός,
ἀδέκαστος καὶ εὐθύς.

Ναὶ μὲν ἀναγνωρίζεται σὲ τόσας περιστάσεις
ὠφέλιμος ἢ δρᾷσις
τῶν Λυκουρέζων, Φασουλῆ, τῶν Τσέλων, καὶ τῶν ἄλλων,
καὶ τῶν παθῶν κατηύνασε τὸν μανιώδη σάλλον,
πλὴν νομικὴν ἐπάρκειαν δὲν ἔχουν, ὡς φασί...
μὰ δὲν' μιᾶς καὶ σύ;

Πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς
καρτατομοῦν σκληρά,
καὶ σὺ καθόλου δὲν' μιλεῖς
καὶ χάσκεις, μασκαρά.

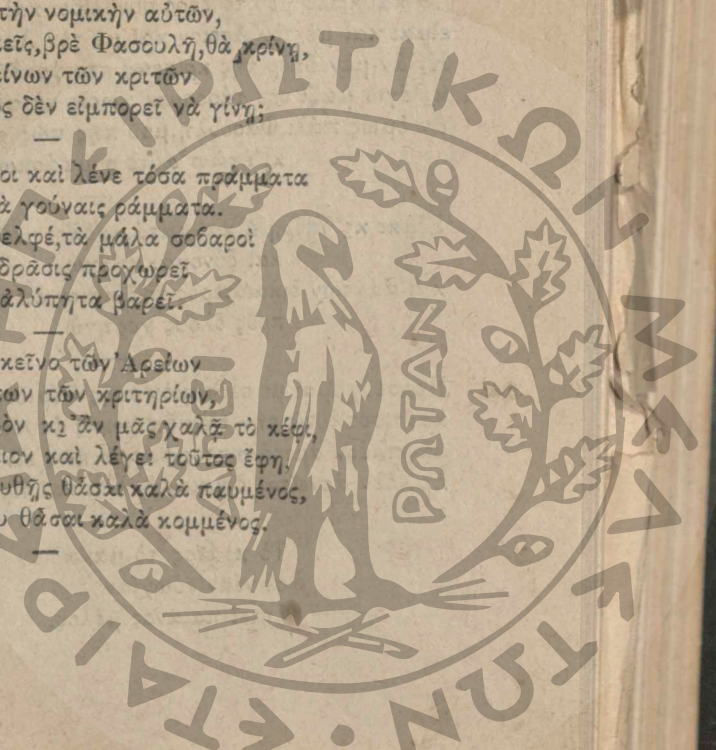
Πῶς δὲν ἐξάπτεσαι καὶ σὺ μὲ τόσους συμπολίτας;
γιατὶ δὲν κρίνεις αὐστηρῶς τοὺς Ἀρειοπαγίτας;
Γιατὶ καὶ σὺ δὲν συζητεῖς;
γιατὶ δὲν γίνεσαι κριτῆς
τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς;

Τὴν νομικὴν ἐπάρκειαν δὲν ἔχουνε, ζευζέκη,
καὶ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν χωρὶς αὐτὴν δὲν στέκει.
Ὡς σήμερα τὴν εἶχανε, μὰ τώρα τὴν ἐχάσανε,
καὶ ἂν ξέρανε καὶ τίποτα μὴ ποτε νὰ τὸ ξεχάσανε.

Μὰ παῖος τὴν ἐπάρκειαν τὴν νομικὴν αὐτῶν,
ποῦ κρίνουν τοὺς ἀνεπαρκεῖς, βρὲ Φασουλῆ, θὰ κρίνῃ,
ἀφοῦ κανεῖς ἀνώτερος ἐκείνων τῶν κριτῶν
συμφώνως μὲ τὸ καθεστὼς δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ;

Τέτοια φωνάζουν κάμποσοι καὶ λένε τόσα πράγματα
καὶ ἔχουν γὰρ γούναϊς ράμματα.
Πλὴν ἄλλοι σκούζουν, ἀδελφέ, τὰ μάλα σοβαροὶ
πῶς τῆς ἐκκαθαρίσεως ἡ δρᾷσις προχωρεῖ
καὶ ἡ Θέμις μὲ τὸν Ἀρειὸν ἀλύπητα βαρεῖ.

Λένε γὰρ τὸ Συμβούλιον ἐκεῖνο τῶν Ἀρειῶν
ὅτι δεσπόζει σήμερα πάντων τῶν κριτηρίων,
καὶ ἂν εἶναι τὸσον αὐστηρὸν καὶ ἂν μᾶς χαλάτῃ τὸ κέρι,
μὰ σκύδε' μπρὸς' στὸν Ἀρειὸν καὶ λέγει τοῦτος ἔρη,
καὶ ἂν ἐξαφν' ἀπ' αὐτὸν παυθῇς θάσχι καλὰ παρμένος,
καὶ ἂν κόψῃ τὸ κεφάλι σου θάσχι καλὰ κομμένος.

Και δέκα Τσέλοι να παυθούν, και δέκα Λυκουρέζοι,
 άλλ' όμως το Συμβούλιον εν ου παικτοίς δεν παίζει.

Είναι Συμβούλιον τρανό,
 και σαν τουφέκι δίκαιο
 σκοτώνει και τον ικανό
 μαζί με τον ανίκανο.

Δικαιοκρίτης άρχει νοός
 τιμής απολαμβάνων,
 κι' αν παραβλέπη κι' ικανούς
 μετά των ανικάνων,
 κανείς δεν πρέπει και γι' αυτό να το κατηγορήση...
 αυτά συμβαίνουν κάποτε και μέσα στο Παρίσι.

Κρίνουν υπέροχοι κριταί,
 κι' αν θυμά, Φασουλή, ποτέ
 γενής εξιλαστήριον.

Μά μένει πάντοτε χρηστόν
 και δίκαιον και σεβαστόν
 εκείνο το κριτήριο.

Κι' αν οι παυμένοι θυμώσαν γι' αυτό το ξαφνικό τους
 έχουν κι' αυτοί το δικήσο τους, κι' εκείνοι το δικό τους.

Τέτοια φωνάζουνε πολλοί
 κι' άλλα πρεσβεύουν άλλοι,
 και καθενός ή κεφαλή
 σκοτίζεται και πάλι.

Και διαδίδονται πολλά
 και άμπελλα θρυλούνται,
 κι' αποκαλύψεις, μπουνταλά,
 σκανδάλων άπειλούνται.

Κι' εγώ, που πάντα μ' οδηγεί
 δικαιοσύνης πνεύμα,
 σαν χάχας φέρομ' εν σιγή
 μες' στών γνωμών το ρεύμα.

Κι' ακούω τὰ θρυλήματα
 και γνώμας άνομοίους,
 κι' είμαι και με τὰ θύματα,
 μά και με τούς δημίους.

Το καύκαλό μου το ξερό συνθλίβω και πιέζω,
 είμαι και με τόν Άρειον και με τόν Λυκουρέζο.
 Κι' αν μὲν ὑπὲρ τῆς κρίσεως περιφραδῶς λαλήσης
 κι' εγώ μαζί σου τάσσομαι χωρίς να φέρω κρίσεις,
 αν όμως πάλι, Φασουλή, μου πῆς πῶς είναι φιάσκο,
 κι' εγώ σ' αυτό συμφάσκω.

Είμαι κι' ὑπέρ, μά και κατά, κι' ὅλοι μου λένε: ξύσου,
 και ξύνομαι κι' εγώ,
 και πάντων δικαιότερος τὸ δίκαιον εξίσου
 πρὸς ὅλους χορηγῶ.

Προσεύχομαι με σεβασμόν σ' τῆς Θέμιδος τὸ σκήνος
 και προσκυνῶ τὴν Θέμιδα χωρίς φευταῖς και δόλους,
 και πλέον ἀμερόληπτος θαρρῶ πῶς εἶν' ἐκείνος,
 ποῦ δὲν ἀρνείται δίκαιον δι' ὅλα και πρὸς ὅλους.

Τὸ κράτος τὸ μακάριον
 σὲ νέαν εὐωχίαν
 ζητεῖ παιάνος μέλος.

Τοξεύει δὲ τὸν Άρειον
 με τόσην εὐστοχίαν
 ὁ Γουλιέλμος Τσέλος.

Κι' ὁ Κοσσανόκος τῶν Πατρῶν δὲν γλύτωσε κι' αὐτός,
 μήτε κι' ὁ τῆς Λαρίσης,
 κι' ἀκούεται, βρέ Φασουλή, μεγάλος κοπετός
 με γνώμας και με κρίσεις.

Και κλαίει κι' ὁ Ραδάμανθος κι' ὁ Σολομών κι' ὁ Μίνως,
 και δὴ με τὸν Μουτσόπουλον ὁ Λυκουρέζος τάχει,
 και λέει πῶς ἐνέκρινε τὴν παῦσιν του κι' ἐκείνος,
 γιὰ τὴν πρὸ χρόνου, Φασουλή, τὸν ἔχει σ' τὸ στομάχι.

Κι' ἄλλα ποικίλα λέγονται
 και στήθη διαφλέγονται
 τρανῶν Εἰσαγγελέων.

Και χύνουν σήμερα χολήν
 πρὸς εὐχαρίστησιν πολλήν
 ἡμῶν τῶν ἀγελαίων.

Και καθένας Ἰσοκράτης προχωρεῖ σ' αὐτὴν τὴν πάλην
 μ' ἓνα πῦρ ρητορικόν,
 και συγγράφει νέον πάλιν
 Άρειοπαγητικόν.

Γιὰ τὴν κρίσιν τὴν ἀγρίαν λένε, Φασουλή, καμπόσι
 πῶς ἐθύμωσε κι' ὁ Νίδερ και παραιτήσιν θὰ δώσῃ,
 ἐν τοσοῦτ' ἰσχυρῇ Θέμει πρὸς καθένα κεχηνότα
 πῶς δὲν θάναί σ' αν και πρῶτα.

Δὲν θὰ τὴν τρομάζουν φόβοι,
 και θὰ κόβῃ και θὰ κόβῃ
 μ' ἓνα κοφτερό λεπίδι.

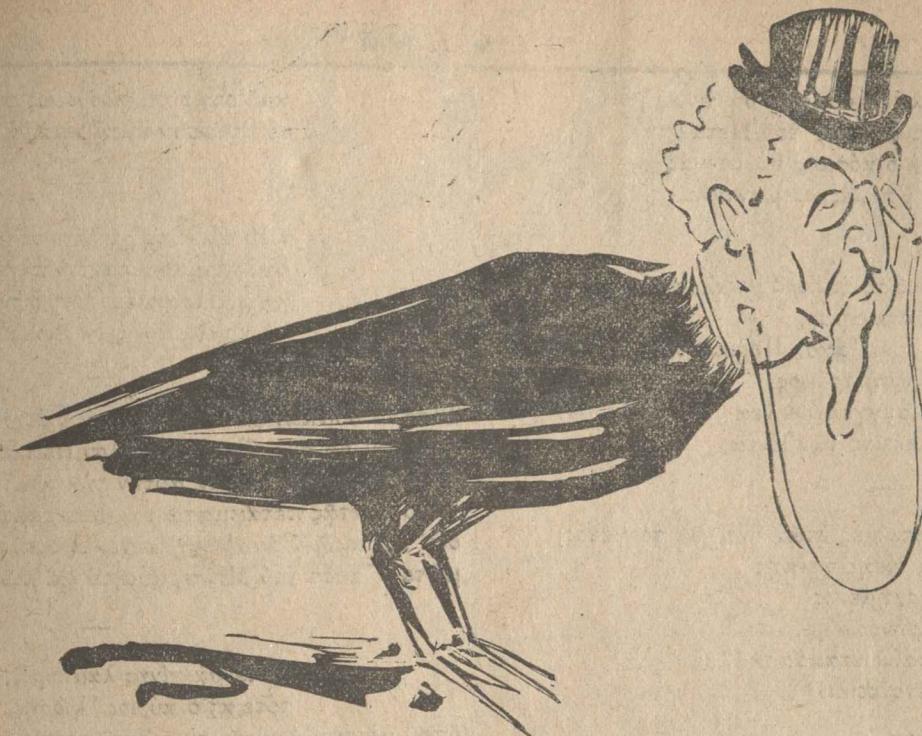
Και σ' ἐμένα λέγ' ἡ Θέμις:
 ὅταν με κυττᾷς θὰ τρέμῃς,
 θὰ σὲ πιάνη ριπιτίδι.

Κι' ὅπως, καὶ μὲν Φασουλή, φεύγω ταχὺς μετ' ἄλλων
 ὅταν ἀγέλην συναντῶ θυμοειδῶν βουδάλων,
 ἔτσι κι' ὅπότεν τὴν θεῶν κυττάξω τὴν θυμώδη,
 ἀμέσως πέρνω πῶδι,
 μήτε ποτὲ μ' Εἰσαγγελεῖς, μήτε μ' Άρείους τὰ βάλαι,
 γιὰ τὴν κι' ἐγώ με Θέμιδες δὲν θέλω νάχω ντράβαλα,

Μά σὺ γιὰ τὴν ἀπόφαι τί λές, φαρμακομήτη;
 Φ.— Εγὼ δὲν λέω τίποτα, μά βλέπω τὸν κομήτη.
 Π.— Ψάχνω κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἰδῶ κι' ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα.
 Φ.— Κάνε και σύ, βρέ Περικλῆ, τὰ μάτια σου γάρβια,
 και κύτταξε νυχθημερόν πρὸς τοῦρανοῦ τὰ πλάτη.
 Π.— Βλέπω...

Φ.— Δὲν εἶδες τίποτα;
 Π.— Θαρρῶ πῶς βλέπω καί.
 Μά δὲν μοῦ λές ἀληθινά, ἔυλένῃς ψωμοζήτητη,
 τὸ σύμπαν θὰ καταστραφῇ με τοῦτον τὸν κομήτη;
 Φ.— Όχι, μ' αὐτόν...

Π.— Ἀλλά με ποῖόν;
 Φ.— Μ' ἐκείνον, βρέ, τὸν ἄλλο,
 τὸν φοβερό τοῦ Χάλλεϋ κι' ἀπ' ὅλους πρὸ μεγάλο.
 Ἄμαρτωλοι ποῦ φύγωμεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας;...
 ὅσον ὁ λάμπων ἥλιος ἀφίσταται τῆς σφαίρας,
 τόσον τὸ μήκος τῆς οὐρᾶς,
 τῆς διαπύρως φλογερᾶς
 και κατὰ πάντα τρομερᾶς.

Νέος Σαντεκλέρ μουσάτος, ποῦ τρανά λαλεῖ σ' τὸ κράτος.

Π.— Μὰ ποῦ τὸ ξέρεις;...

Φ.— Μὴ ρωτᾷς...

Π.— Θεούλη μου, τί μήκος!...

Φ.— Ποῦ σου τὸ μένος, ἀνθρωπε, κι' ἡ δρᾶσις και τὸ νεῖκος;

Σύγκρουσις τοῦ πλανήτου με τὴν οὐρὰν κομήτου.

Π.— Φρίττω, καὶ μὲν Φασουλή...

Φ.— Φρίττε, ξυλὴν κεφαλή...
 πόσον με τέρπ' ἡ φρίκη σου!...

Δὲν εἶναι πλέον χίμαιρα,
 κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα
 κάνε τὴν διαθήκη σου.

Μήτε μετάνοις, Περικλῆ, και μήτε παρακάλα
 δὲν σώζουν πρὸς τὴν πλάσιν...
 αὐτὸς ποῦ λές ὁ Χάλλεϋ μες' στὰ πολλά μας χάλια
 θάλλῃ νὰ μᾶς χαλάσῃ.

Π.— Τί λές, μωρέ;

Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ,
 μεγάλε παπαρδέλα...
 τὸν Μάη χάνεσαι... πῶ! πῶ!..
 δὲν εἶναι παῖζε γέλα.

Όπότεν ἔλθ' εἰς ἐπαφὴν
 ἡ γῆ με τὴν οὐρὰν,
 τότε θὰ δῆς καταστροφὴν
 τοῦ κόσμου τρομεράν.

Π.— Μὴ μοῦ τὸ λές, μὴ μοῦ τὸ λές, ἀγαπητέ μου βλάμη,
 και τρέμω σὺν καλάμῃ.

Φ.— Κἂν εἶσαι τότε Βασιλεὺς,
 κἂν ἄσχημος ὀπλίτης,
 κἂν Ἐφετών Εἰσαγγελεὺς,
 κἂν Ἀρειοπαγίτης.

Κἂν εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς
 αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
 κἂν ἀχαμνός, κἂν κοιλαρᾶς,
 κἂν πλούσιος, κἂν πένης.

Κἂν ἔχῃς ὄψιν εὐειδῆ,
 κἂν ἄνδρας εἶσαι, κἂν παιδί,
 κἂν γέρος, ποῦ βάφεται.

Μὲ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
 θὰ πάθῃς τέτοια συμφορά,
 ποῦ δὲν θὰ περιγράφεται.

Μὲ τὸν κομήτη θὰ χαθῶν και θάλλῃσιν ἄνω κάτω
 κομηταῖς ἡδὲς ἀμπελλοὶ και κάθε κομητάτο.
 Τὰ πάντα, Περικλέτο μου, κι' ἐν γῇ τε κι' ἐν θαλάσῃ
 θὰ ληρώσιν σὺν τῆς ξάχαρης ἐκείναις τοῦ Θανάση.

Τότε θὰ δόσῃ κάθε φῶς, ὅπου φορολογεῖται,
 και κάθε φόρος φωτισμοῦ γιὰ πάντα καταργεῖται.

Τότε θὰ δόσῃσιν ἑαφνικά
 πετρέλαια κι' ἡλεκτρικά,
 σπέρτα και φωταέστια κι' ἀσυτελίναις κι' ἔλα,
 κι' ἔλ' οἱ θνητοὶ σ' ἀσκοτεινὰ θάψῃσιν τὰ κῶλα.

Ἀνθρώπων ἔργα θὰ χαθῶν πραγματικῶς Τυτάνειαι
 θὰ δόσῃσιν κι' ἔλα τῶν Ρωμηῶν τὰ χρῆθ και τὰ δάνεια,
 και μήτε θὰ παρακαλῶν σὺν τῶρα γιὰ παράδες
 τοὺς Ἐξηγταβελόνῃδες τῶν Φράγκων παλαράδες.

Τότε θὰ λείψιν ὄρεα, τότε θὰ λείψιν γῦπες.

Π.— Ἀλλά γιὰ τὴν ἀπόφαι τὴν γνώμη σου δὲν εἶπες.

Φ.— Όπότεν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ γενῇ,
 τότε, χαζέ, δὲν θὰ γελᾷς,
 μήτε γιὰ Νίδερ θὰ μιλάς,
 μήτε γιὰ Διγενή,

μήτε θ' ἀκούς ἀπόφαις καμιά νὰ συζητῇται.

Π.— Μοῦ λέν και γιὰ τὸν Πεταλᾶ πῶς τῶρα παραιτεῖται.

Φ.—'Εδῶ, μωρέ, τὰ πέταλα τὸ σύμπαν θὰ τινάξῃ
καὶ σὺ γιὰ τὴν παραίτησι μοῦ λὲς τοῦ Πεταλά;
τὸν τελευταῖον στεναγμὸν ὁ κόσμος θὰ στενάξῃ
καὶ σὺ γιὰ τὴν ἀπόφασί μοῦ λὲς, κρεμανταλά;

Σ' ἐκείνης τῆς συγκρούσεως τὸ φοβερὸ μπαλέτο
θὰ λείψῃ κάθε νόμος,
τότε κι' αὐτὸν τὸν Ἀρειὸν τὸν Πάγον, Περικλέτο,
θὰ τὸν παγώσῃ τρόμος,
καὶ μήτε καρατόμησις Εἰσαγγελέων νέα
θὰ γίνῃ, στὸ Συμβούλιον ἐκείνο τῶν Ἐνέα.

Ποῦ σὰρξ καὶ πνεῦμα τότε μὲς' στῶν θνητῶν τὸ γένος;
κι' ἐν μέσῳ τόσῃς φρίκης
μήτε κατηγορημένος
θὰ μείν' Εἰρηνοδίκης,
μήτε κατηγορημένοι θὰ φαίνωνται δασκάλοι
μὲ ξεδαμμένο σάλι.

Ἀέρια δυσώδη
καὶ δηλητηριώδη
θὰ δηλητηριάσουνε ζῶα, φυτὰ κι' ἀνθρώπους,
καὶ τότε βάλε ρήγανη καὶ στῶν Ρωμηῶν τοὺς κόπους,
ποῦ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ ν' ἀλλάξουνε τὰ πρῶτα
κι' ὅλοι γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι μουσκεύουν' στὸν ἰδρώτα.

Τότε τὸ κάθε καθεστῶς τῆς γῆς θ' ἀνατραπῇ,
τότε τῆς Ἀνορθώσεως ἡ δρᾶσις θὰ κοπῇ,
καὶ μήτ' Ἐθνοσυνέλευσις νάλλθῃ δὲν θὰ προφθάσῃ,
μήτε θὰ λειτουργήσουνε κι' οἱ νόμοι τοῦ Θανάσῃ.

Καθένας δὲν θ' ἀνθέξῃ τῆς γῆς ὁργανισμὸς,
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις θὰ πάθουν ἀταξί,
τότε θὰ κατισχύσῃ κι' ὁ πανγερμανισμὸς
κι' ὅλοι θὰ τὰ κορδῶσουν μὲ Πρωσσικὸν δέξυ.

Τότε καθένας πρόγονος θὰ ξεχασθῇ καὶ πάππος,
κι' ἐγὼ θὰ λέω θλιβερά
μὲς' στοῦ κομήτη τὴν οὐρά:
τώρα ποῦ θέλαμε κι' ἐμεῖς ν' ἀνορθωθοῦμε κάπως,
τώρα ποῦ θά' σηκώναμε τὸν Ἀτλαντὰ στὸν ὦμο,
κομήτης ἀσυνείδητος μᾶς ἔκοψε τὸν δρόμο.

Ἐσύ, ποῦ πῆρες, τρομερέ, τοὺς οὐρανοὺς παγᾶνα,
λυπήσου τὴν Ἀνόρθωσιν... μὴ μᾶς χαλᾶς τὰ πιάνα.
Μὴ ρίξῃς κατεπάνω μας τὰ Πρωσσικὰ σου βέλη...
τοῦλάχιστον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἄς γίνῃ τέτοια χάρις,
κι' ὅποταν τὴν Ἀνόρθωσιν ἰδῇς περὶ τὰ τέλη,
τότε σὰν θέλῃς κόπιασε μαζὶ μας νὰ τρακάρῃς.

Τότε θ' ἀνάψῃ κάθε ντουινᾶς
ἄτιμος, κλέφτης, ψεύτης, φονιᾶς,

καὶ' στῆς συγκρούσεως τὴν συφορέλῃα
θὰ πάψουν κλάμματα, θὰ πάψουν γέλοια.

Δὲν θὰ γυρεύῃς τότε σωτήρα,
δηλητηρίων παντοῦ πλημμύρα,
κι' ἂν Ἡρακλέους ἔχῃς σκαρὶ
θὰ κακαρώνῃς ἐν ἀκαρεῖ.

Τότε τὸ σύμπαν μούντζωστο καὶ διάολ' ἔπαρέ το,
τότε δὲν θὰ σκοτίζεσαι καθόλου, Περικλέτο,
ἂν' στὴν πρωτεύουσάν αὐτὴν τὴν τῶν ἰσοτεφάνων,
ὅπου κυτᾶς πετάγματα τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
δὲν εἴμπορῇ ν' ἀνυψωθῇ κανὲν ἀεροπλάνον,
μήτε κι' αὐτὸ τοῦ Μπλεριό, μήτε καὶ τοῦ Βαρόνου.

Τότε θὰ γίνῃς λαμπυρί,
τότε κι' ὁ κύριος Πυρρής,
ὅπου μὲ τὴν Ἀνόρθωσι κι' ἐκείνος τὴν μεγάλη
θυμήθηκε ν' ἀνορθωθῇ γιὰ τὸν Μερκούρη πάλι,
καὶ δίκαις μακαρίτικαίς' στὴ μέσῃ νὰ μᾶς βγάλῃ,
τότε ποῦ λὲς' στὴν σύγκρουσιν ἐκείνην θὰ σαστίσῃ
καὶ μόνος τὴν παραγραφὴν τῆς δίκης θὰ ζητήσῃ.

Τότε θὰ δῇς καὶ τὸν Πυρρή
νὰ γίνῃ πῦρ ἐν τῇ πυρὶ
μετὰ τῶν Ἀθηναίων.

Καὶ τὸ παιδί τῶν Ἀθηνῶν
σ' ἄλλον πλανήτην πιθανὸν
νὰ δημαρχεύσῃ νέον.

Τότε τὰ βουνὰ θὰ πάρῃς,
θὰ παυθοῦν κι' οἱ Πρέσβεις ἔλοι,
τότε πλέον κι' ὁ Γρυπάρης
θ' ἄλλθῃ μὲς' ἀπὸ τὴν Πόλιν.

Μήτε γιὰ πολιτικὴ
τῆς Εὐρώπης θὰ μιλάς,
κι' ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ
θ' ἄλλθῃ κι' ὁ Κορομηλάς.

Τὸ σύμπαν καταστρέφεται τὸν Μάη νότα μπένε...
ὅμως ἐμεῖς ἄς πίνωμε κι' ἄς τρώμε κοινορέτσι...
ὅλον τὸν γάϊδαρο σχεδὸν τὸν φάγαμε, καὶ μένε,
καὶ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ θὰ τὴν ἀφῆσωμ' ἔτσι;

Π.—Κι' ἐγὼ τὴν οὐροποίησιν τοῦ κόσμου θὰ θαυμάσω,
καὶ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
θὰ τὴν φουκτώσω, μακάρα,
κι' ἔτσι γιὰ χάρι' πῶς σου θ' ἄλλθῃ νὰ τὴν κρεμάσω.